

GAZETA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

Anul XX-Nr. 936

EDITATĂ DE MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI COMITETUL UNIUNII SINDICATELOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURĂ

Vineri 1 martie 1968

4 pag. 25 bani

Inspectoratele
școlare
județene
și-au început
activitatea

Disponind de condiții dintr-un cadru foarte bun, de un cadru favorabil de muncă, inspectoratele școlare județene, recent instalate, au și luat unele măsuri pentru a asigura o orientare cât mai eficientă a procesului instructiv-educativ în școlile ce intră în raza lor de acțiune.

Prof. Ion Ciulacu, inspectorul general al Inspectoratului școlar din județul Vrancea, ne-a comunicat că în acest județ s-au constituit cîincol colective de inspectori care s-au deplasat într-un număr de școli generale pentru controlul și îndrumarea muncii directorilor și a continuării procesului de învățămînt. O atenție deosebită dă inspectoratul, în etapa actuală, și activității educatoarelor. Zilele acestea, el a organizat un curs de învățare și pregătire pentru 50 de educatoare.

În scrisoarea pe care ne-a trimis-o, inspectorul general al Inspectoratului școlar din județul Vrancea subliniază că, pentru buna organizare a activității care urmează să se desfășoare, ar fi bine venită elaborarea unui regulament privind munca și atribuțiile Inspectoratului școlar.

De la Rîmnicu Vîlcea, Inspectorul general Valeriu Tomescu ne informează că pînă în prezent au fost rezolvate cele mai importante probleme de organizare internă a Inspectoratului. Problema cea mai importantă de pe agenda de lucru a acestuia este acum îndrumarea și controlul școlilor pentru a pregăti în cele mai bune condiții încheierea anului școlar. În acest scop inspectorii lucrează, printre altele, la întocmirea unor bibliografii orientative privind literatura care dezbate problemele lecțiilor de sinteză.

Pentru informarea inspectorilor s-au inițiat, cu sprijinul bazei de cercetări din Craiova a Institutului de Științe Pedagogice, unele comunicări și dezbateri în legătură cu cele mai importante probleme privind inspectia școlară.

Între 21-26 februarie, ne comunică prof. Vasile Mitrofan inspector general al Inspectoratului școlar județean Iași, în cadrul acestui a avut loc instruirea inspectorilor școlari asupra unor probleme privind stadiul de muncă în noile condiții de activitate, metodele și mijloacele de finalizare a inspectiei de specialitate, activitatea educativă în perioada încheierii anului școlar.

În prima parte a lunii martie Inspectoratul va organiza, consfățuirii de lucru cu directorii de școli, la care vor fi invitați și comandanții unităților pionierilor, ca și secretarii organizațiilor U.T.C. din școli. La aceste consfățuirii vor fi examinate măsurile ce se impun pentru încheierea trimestrului II și organizarea muncii în etapa finală a anului școlar.

Totodată, Inspectoratul școlar din județul Iași se preocupă de efectuarea inspectiilor speciale pentru cei înscriși la examenele de grad. Acestea vor fi încheiate pînă la data de 15 martie.

TELEVIZORUL—CATEDRĂ A ȘCOLII MODERNE

Strălucită creație a tehnicii, nou și vast domeniu de plasament al creației artistice pe toate dimensiunile ei, mijloc de culturizare cu uriașă rază de pătrundere, televiziunea și-a manifestat, la scurtă vreme după semnarea actului de naștere, virtuți uluitoare. Între acestea se remarcă, viguroasă și fermă calitatea de auxiliar (dacă termenul nu e prea modest) al învățămîntului. „Telescoala” s-a răspîndit rapid și masiv pe meridianele lumii, dobîndind o autoritate de necontestat datorită calitatilor sale de extraordinar și enorm amplificator documentar care printr-un miraculos joc de umbre reușește să reconstituie viața în imensa ei complexitate. „Televiziunea aduce în fața noastră, după dorință, notează entuziasmat profesorul francez H. Carnac, tot felul de obiecte sau de evenimente pe care împăștierea lor în spațiu sau fuga lor în trecut, dimensiunile lor prea mici sau prea mari, extrema rapiditate sau încetarea excesivă a desfășurării lor (fără să mai amintim diverse obstacole de ordin social) le-ar sustrage altfel pentru todeauna vederii noastre”.

„Televiziunea școlară trebuie să îmbogățească lecția profesorului, să completeze învățămîntul obișnuit din instituțiile de educație sau trebuie să fie, dimpotrivă, vehiculul unui învățămînt direct, efectuat de profesorul care prezintă programul înaintea camerei de luat vederi?” — se întreabă autorul lucrării „La télévision et l'enseignement”, H. P. Cassirer. Desigur, dilema este falsă. Fiindcă, subliniază același autor, „alternativa pare logică doar la prima vedere. În practică, distincția este dificil de menținut. Învățămîntul prin televiziune nu suprimă necesitatea unui intermediar între profesorul care face lecția în studio și elevul care o urmărește pe ecran. Experiența a arătat că rolul profesorului în școală rămîne capital. Funcțiile sale evoluează, dar păstrează întreaga lor importanță”. Însuși faptul că se pune în discuție o astfel de problemă demonstrează remarcabila măsură a fenomenului.

În acest cadru începe să se contureze o problemă a televiziunii școlare române, aflată cu altă mai mult la ordinea zilei cu cit Studiul privind dezvoltarea învățămîntului de cultură generală preconizează măsuri de organizare a unor emisiuni speciale de radio și telescoala în sprijinul procesului de învățămînt, precum și înzestrarea tuturor școlilor cu televizoare, alături de alte mijloace moderne de învățămînt. Este, astfel, momentul de a prospecta cîteva opinii legate de această problemă. Vom consemna, în scopul unui sondaj, părțile unor specialiști din domenii diferite, înrudite prin preocuparea egală pentru elucidarea problemelor pri-

vind relația dintre școală și televiziune, posibilitățile și perspectivele de dezvoltare a acesteia.

Conceptii și exigențe ale „telescolii”

Prof. Andrei Covrig, redactor șef al redacției emisiunilor de televiziune pentru copii și tineret, ne-a vorbit despre cele două extreme între care se înscriu variatele nuanțe ale folosirii televiziunii școlare.

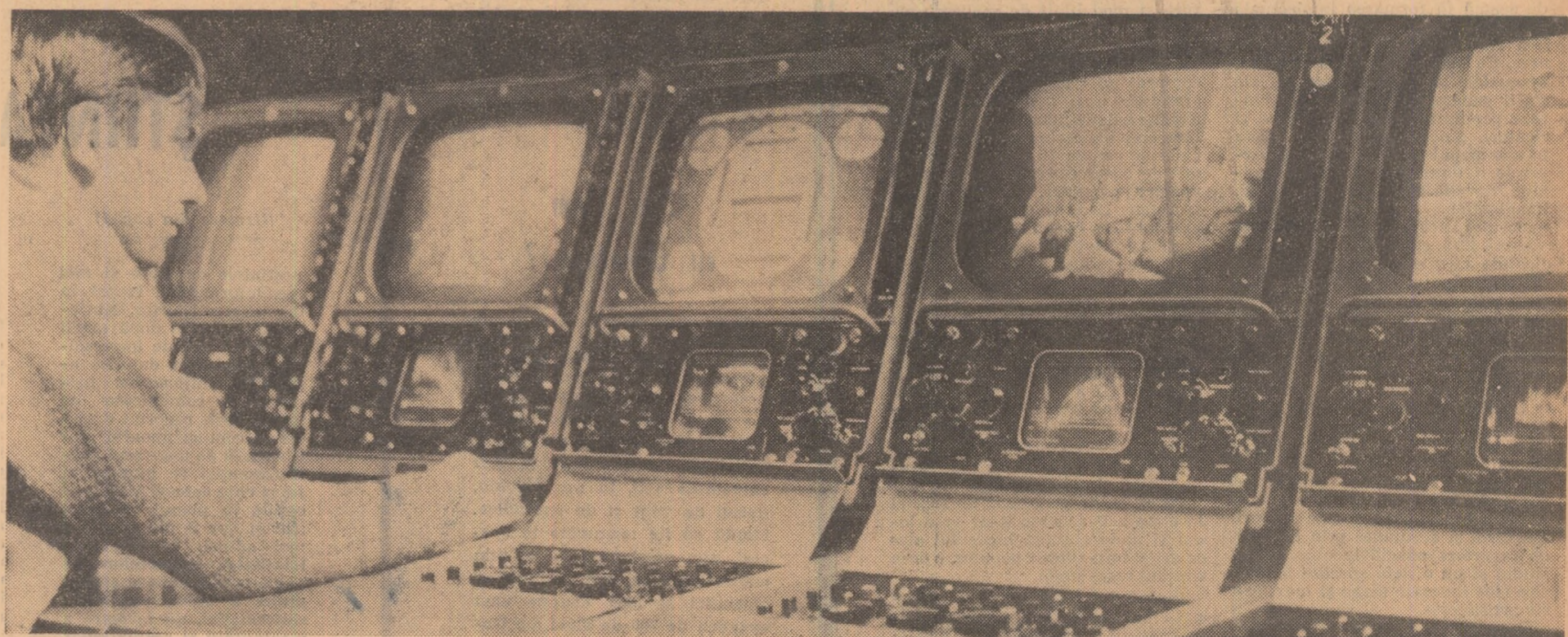
„La una dintre aceste extreme se situează concepția care acordă emisiunii „tele” un spațiu extrem de larg. Lecția este în întregime televizată, iar profesorul îi revine doar sarcina de a-i pregăti pe elevi pentru emisiune și de a valorifica, după epuizarea ei, conținutul acesteia. Și în această concepție, însă, lecțiile sînt axate în chip foarte riguros

pe problematica programei școlare și sînt astfel organizate încît să fie difuzate în timpul așteptat al activității elevilor în clasă. În concepția opusă, emisiunile nu sînt organizate cu strictețe după titlurile și temele din programa școlară, ci adaptate la exigențele lor în cadrul unor cicluri care se difuzează nu numai în timpul desfășurării cursurilor, ci și în afara acestora, lăsînd profesorului un loc larg. Între aceste două extreme oscilează toate celelalte concepții asupra televiziunii școlare.

Oricare ar fi însă concepția, utilizarea ei în scopuri didactice presupune unele exigențe comune, fără respectarea cărora aceasta ar rămîne neeficientă. Între exigențele de care vorbeam trebuie amintite, în primul rînd, necesitatea unor profesori pregătiți să valorifice emisiunile-lecție destinate școlilor, existența unor emisiuni-lecție de înaltă tinută, difuzarea din timp, prin broșuri și prin

OCTAVIAN BUZESCU

(Continuare în pag. a 2-a)

Regia unei emisiuni pentru tineret

PE TEME ȘTIINȚIFICE

ȘTIINȚA INFORMAȚIEI ȘI EDUCAȚIA

În literatura referitoare la educație s-a încetățenit cu deplină temei, în vremea din urmă, conceptul de „informație”, transferat din alte domenii ale științei. Cum era și firesc, disponibilitățile polisemice ale termenului n-au întîrziat să deschidă noi orizonturi în interpretarea fenomenului educațional, dar pe altă parte și să provoace ambiguități.

Considerăm de aceea că nu este lipsit de interes să încercăm cîteva precizări asupra folosirii noțiunii de informație în pedagogie, cu gîndul de a sugera chiar unele reconsiderări.

În mod curent, „informația” este considerată drept „cunoștință”, atunci cînd se fac referiri la substanța intelectuală ce trebuie asimilată în cursul activității didactice (elevul, studentul, profesorul au nevoie să fie informați permanent, să

cunoască dezvoltarea unor idei și unor concepții, să posede un bagaj de informații necesar). O altă accepție este aceea cibernetic-explicativă, care consideră activitatea de instruire și educație ca un transfer continuu și orientat de informații. În acest caz, atât elevul cît și profesorul sînt interpretați ca sisteme instruibile, cu program intern, capabile de autoorganizare. Procesul didactic poate fi descris de astă dată ca un sistem informațional, în care sînt create și prelucrate emise și recepționate informații, necesare comunicării interumane. În acest context informația va asocia intim un înțeles, o semnificație cu un suport, cu un mediu purtător. Aici are loc, de fapt, o extindere a teoriei cibernetice din sfera psihologiei învățării în sfera fenomenului educațional, urmîndu-se cu prioritate mecanismele transmiterii și recepțării mesajelor, volumul posibil de asimilat și rezervele existente în creierul și conștiința subiectului pentru noi conexiuni. În stadiul actual al cercetărilor rămîne încă nesoluționat mecanismul transferului semantic.

În planul instruirii, problema transmiterii informației se manifestă în efectele pe care le produce și mai ales în contradicția informativ-formativ (acumulare cantitativă de date sau însușirea principiilor orientative). După părerea noastră aceste interpretări estompează o altă modalitate de afirmare a informației, aceea privită sub raportul documentar, care dobîndește un larg interes în cadrul educației moderne.

Trebuie fixat din capul locului ce fel de informație

avem în vedere. După cum se știe, omul este el însuși o sursă de informație pentru alți oameni dar, la rîndul său, este permanent supus acțiunii mai multor genuri de informație: a celei naturale — biologice, cosmice, ecologice, a celei spirituale-culturale, a celei psihologice-cotidiene etc. Din această constelație vom reține, ca răspundînd unui interes major în educație, pe cea spiritual-culturală (ansamblul de semnificații intelectuale și afective intrate sub unghiuul opțiunilor valorificante). Este lesne de înțeles ce ne referim la „cunoștințele și ideile provenite din zona științei, artei, culturii în general. În consecință, ni se impune ca imperioasă distincția dintre cunoștințele propriuzise, ca rezultate ale cercetării și investigației realității, cu toată problematica ce o ridică (de la aspectele

epistemologice la cele ale sociologiei și psihologiei cunoașterii) și informații, modalitate în care sînt vehiculate cunoștințele sau se înștiințează numai despre identitatea și adresa acestor cunoștințe. Putem spune că, din nevoia comunicării oamenilor au creat informația, adică au elaborat sisteme (de la cele primitive pînă la cele mai complexe) prin care cunoștințele dobîndite în practică și în eforturile cognitive sînt fixate pe diverse tipuri de suporturi (semne) și transmise altora. Așa se și explică de ce a fost posibil ca, în activitatea lor socială, oamenii să ajungă la elaborarea unor multiple genuri de informații chiar pentru același tip de cunoștințe sau pentru o aceeași idee.

Diversificarea informației față de cunoștința pe care o vehiculează demon-

străză în mod peremptoriu relativa independența a universului informațional. Ideea se cere exemplificată. Un anume episod istoric poate fi prezentat într-unul sau în mai multe manuale diferite, într-un film sau în diapozitive, într-o emisiune televizată, într-un scenariu radiofonic, într-o limbă străină, într-o prezentare orală a unui marior ocular; desigur că fiecare din aceste informații va constitui o sursă primară de cunoștințe asupra evenimentului respectiv. În același timp însă există alte surse, zise secundare, care, sub formă de bibliografie, catalog, index, revistă de referate, enciclopedie, într-o sinteză istorică etc. poate încunoștința asupra evenimentului și a documentelor” sau „persoanelor care relatează despre el. Producătorii acestor informații, instituțiile și

instrumentele elaborate sînt și ele relativ autonome față de eveniment sau față de creatorul episodului. În ansamblu, astfel de elemente, din toate domeniile cunoașterii, le vom denumi, spre a le diferenția de oricare alt tip de informații, gnosinformații (gnosis = cunoaștere). Vom putea spune deci că omul este ancorat nu numai într-un univers al cunoștințelor, ci și într-un univers complementar, cel al gnosinformației. Acest din urmă univers cuprinde toate cunoștințele intrate în sistemul de comunicare interumană și toate informațiile complementare acestora.

Trebuie să se țină seama, de asemenea, de creșterea explozivă exponențială pe care o înregistrează și cu-

PAUL CARAVIA

(Continuare în pag. a 2-a)

Televizorul — catedră a școlii moderne

(Urmare din pag. 1)

preșă pedagogică a conținutului emisiunilor dintr-un trimestru sau dintr-un an întreg an școlar.

Referindu-se la condițiile care asigură calitatea lecțiilor televizate, Gheorghita Fleanca, cercetător principal la Institutul de Științe Pedagogice, s-a oprit la problemele care se pun în legătură cu pregătirea profesorului pentru aceste lecții:

„Unul dintre elementele importante pe care l-a impus televiziunea școlară este pluralitatea însușirilor pe care le presupune lecția televizată. Aceasta cere nu numai un specialist pentru predarea unui anumit obiect de învățământ, care să aibă pregătirea pedagogică și psihologică, ci și însușiri de artist, de regizor, de tehnician etc. Evident toate aceste calități nu pot fi deținute de un singur om. Problema se poate rezolva prin formarea de colective de specialiști care să colaboreze pentru a realiza lecții de înaltă înaltă științifică, pedagogică și artistică.”

Cum văd pedagogii problema introducerii telescolii, ce rezultate evidențiază congresele de specialitate?

„Unii entuziaști — afirmă sociologul Haralambie Culea — vorbesc de o „revoluție pedagogică” ce s-ar realiza prin introducerea masivă și adecvată a televiziunii în procesul de învățământ. Firește, nu lipsesc nici „pesimiștii”, cu vădite nuanțe conservatoare, care se referă la un caracter nociv al utilizării tehnicilor de masă-media în școală. Se întrevăde în acestă oarecare teamă (desigur nejustificată), izvorită din bănuiala unei eventuale substituiri a profesorului prin robotul audio-vizual.”

Desigur, nu poate fi vorba de așa ceva. Vertiginosă dezvoltare a televiziunii școlare mondiale este concludentă pentru valoarea pe care a reușit s-o recomande și s-o impună. S-a și creat o întreagă literatură privitoare la acest domeniu, cu liste bibliografice care însumează sute de titluri; apar reviste speciale, s-au organizat congrese și concursuri de emisiuni educative. (La ultimul dintre cele trei congrese de televiziune școlară organizate la Paris sub egida U.N.E.S.C.O. ca și concursul „Premiul Japonia” trebuie să notăm și participarea țării noastre). Literatura de specialitate, congresele, coloquiile — toate relevă că experimentele duc la concluzii pozitive asupra folosirii televiziunii în învățământ: aceasta determină creșterea volumului cunoștințelor asimilate, dezvoltarea capacității de memorare, de imaginare a „imaginilor”, sporirea puterii de înțelegere a unor noțiuni abstracte, ritm alert de învățare, atenție mai puțin dispersată, interes mai mare pentru lecție, trăirea unui sentiment de plăcere și destindere în timpul lecției.

Cum stăm cu cercetarea?

(Urmare din pag. 1)

Dată fiind perspectiva foarte apropiată a creării televiziunii școlare în țara noastră, ar fi de presupus existența unei mari largi preocupări din partea specialiștilor pentru aprofundarea problemelor a căror elucidare o solicită înființarea acestor emisiuni. Dar cercetările sînt, la ora actuală, destul de vagi și de sporadice. Merită să fie remarcate în special, prin amploarea lor și prin metodologia folosită, cercetarea efectuată în 1966 asupra unui eșantion de 750 de elevi din Capitală, ca și cea realizată în martie 1967 asupra a circa 5.000 de studenți din centrul universitar Timișoara. În prima cercetare, întreprinsă în cadrul Laboratorului de sociologie al Ministerului Învățământului, s-a urmărit

obișnerea de date semnificative privind valoarea formativă a emisiunilor televiziunii în dezvoltarea unei atitudini pozitive față de realitate, contribuția acestor emisiuni la pregătirea tineretului pentru viața profesională, civică etc., influența lor asupra dezvoltării atitudinii angajate a tineretului școlar față de problemele majore ale contemporaneității, față de sarcinile ce trebuie îndeplinite în vederea progresului social real, ca și condiționarea de către televiziune a dezvoltării unor caracteristici ale personalității omului contemporan. Evident, există și alte anchete și cercetări care pot fi citate alături de cele amintite aici. Totuși, în raport cu ponderea pe care urmează s-o ocupe această problemă în învățământul nostru ele sînt mult prea sumare și, mai ales, foarte vag concretizate în studiul care să fi văzut lumina tiparului în publicații de specialitate.

Lucrul pare cu atât mai de neînțeles cu cât, după cum sublinia lectorul universitar Gh. Cristea, în țara noastră există o adevărată tradiție a mijloacelor video: „Profesorii Gh. Marinescu și Ion Atanasiu de la Facultatea de medicină din București, ca și profesorul Dragomir Hurmuzescu de la Facultatea de Științe, foloseau încă la începutul secolului dispozitive și chiar filme cu caracter didactic la cursurile lor. Emil Racoviță a adus fotografii de la Polul Sud pe care le-a utilizat, de asemenea, în activitatea sa didactică. Trei profesori de la Liceul de băieți din Brașov efectua, încă din 1902, proiecții statice, iar în 1913 au cumpărat cu bani proprii un cinematograf școlar.”

Acest interes față de virtuțile imaginii în munca școlară, confirmat și de rapiditatea cu care s-au răspândit în ultimii ani în școlile românești alte forme ale mijloacelor „video” ne-ar fi îndreptățit să ne așteptăm la o mai mare receptivitate pentru problemele televiziunii școlare. Tov. Gheorghita Fleanca, unul dintre puținii cercetători ai Institutului de Științe Pedagogice care și-au propus să studieze mai îndeaproape problema televiziunii școlare și care și-a ales și tema tezei de doctorat din același domeniu, ne mărturisează că este foarte dificil să elaborezi o astfel de lucrare atîtă vreme cît în țara noastră nu există o televiziune școlară propriu-zisă, scuzînd cu același prilej criza studiilor originale de specialitate: „Nu se pot efectua cercetări și studii de specialitate atîtă vreme cît lipsește obiectul de studiu.”

Pare să se ivească astfel o adevărată cerc vicios, pentru că redactorii televiziunii, afirmîndu-și intenția de a crea emisiuni tele-

școlare, revendică necesitatea unor studii de specialitate de natură să contribuie la elucidarea problemelor practice pe care le va ridica această acțiune. „În momentul cînd vom trece la organizarea emisiunilor de televiziune școlară, ne-a arătat tov. Andrei Covrig, se va simți — și se face, de altfel, încă de pe acum simțită — necesitatea unor studii pe baza cărora să se stabilească profilul original al acestor emisiuni. Experiența teoretică și practică mondială nu se pare insuficientă pentru a defini acest profil. După cite se știe, o astfel de experiență nu poate fi prelucrată mecanic și global, ci selectiv.”

În fond, problema are o soluție. Bineînțeles că nu se pot efectua studii științifice asupra unor emisiuni inexistente, dar studii care să pregătească și să sprijine organizarea acestora sînt nu numai posibile, ci și imperios necesare.

O fază de tranziție

Absența televiziunii școlare propriu-zise este departe de a însemna implicat absența unei preocupări a televiziunii române pentru sprijinirea activității desfășurate în școli. Dimpotrivă, acestea ocupă un spațiu masiv în programele noastre de televiziune și demonstrează o preocupare evidentă pentru sprijinirea procesului instructiv-educativ desfășurat în școli prin așa-numitele emisiuni „pentru copii și tineret”. În faza de tranziție către televiziunea școlară propriu-zisă, acest gen de emisiuni se dovedește de o deosebită utilitate. Ele vin să completeze în afara orelor de curs, printr-o întreagă gamă de forme, cunoștințele de cultură generală predate în școală. Trebuie spus totuși că aceste emisiuni nu sînt valorificate în beneficiul instrucției și educației la nivelul posibilităților lor reale.

Radioteleviziunea română — arată prof. C. Neștitan din Huși — oferă tineretului școlar, prin programele sale, numeroase prilejuri de educație, într-o varietate de forme, vrednice să determine rezonanțe adînci și de durată. Dar, deși înțiruirea zilnică a acestor emisiuni asupra copiilor și tineretului poate fi deosebit de pregnantă, audierea programelor are loc, de obicei, în chip spontan, fără să fie integrată în sistemul activităților educative organizate de școală. Așa s-a ajuns la faptul că mulți elevi acordă prioritate emisiunilor de divertisment muzical și telefidelor pentru adulți. Ar fi foarte necesar ca preocuparea educatorilor pentru timpul petre-

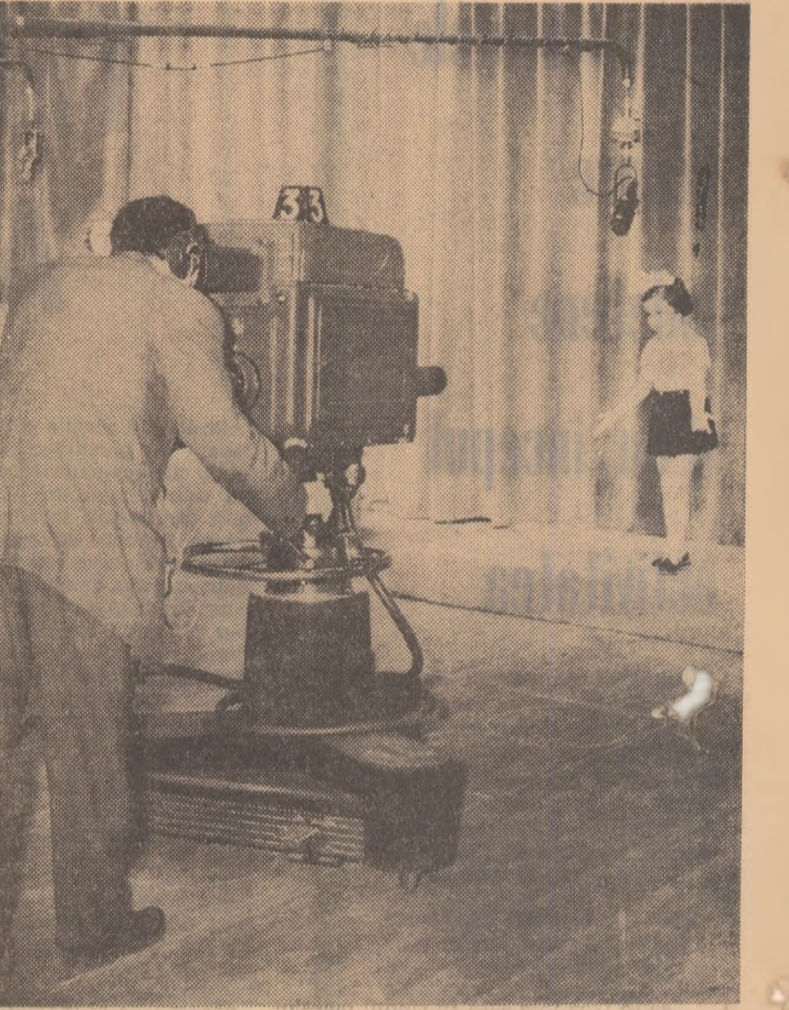
cut de elevi în compania televizorului să capete un caracter clar și ferm orientat. Ar fi bine apoi dacă publicațiile pentru copii și tineret ar găzdui o rubrică permanentă, orientativă, referitoare la anumite emisiuni difuzate și dacă programul de radio și televiziune ar face loc în coloanele prezentării mai avizate, mai amănunțite, a acestor emisiuni. S-ar impune o corelare mai strictă a emisiunilor pentru copii și tineret cu programele analitice, spre a se evita neconcordanțe păgubitoare.”

În legătură cu această problemă a posibilităților de mai largă valorificare în școală a emisiunilor actuale pentru copii și tineret, prof. Ileana Volnescu, de la Liceul nr. 32 din Capitală, colaborează la Radioteleviziunii pentru emisiunea „Matematica distractivă”, ne spunea:

„Ar fi necesar să se acorde o atenție sporită emisiunilor pentru tineret. Televiziunea educativă cuprinde relativ bine problematica celor de vîrstă mică, dar este

deficitară în emisiunile pentru tineret. Apoi, în general aceste emisiuni pot fi mult îmbunătățite solicitîndu-se colaborarea unor colective formate din oameni de specialitate, în special profesori, care să nu-și împartă timpul între școală și televiziune, ci să se dedice în întregime muncii educative pe care o desăvîșăște televiziunea. Prezența acestor colective ar duce la perfecționarea emisiunilor televizate și la ridicarea gradului lor de eficiență.”

Televiziunea școlară, fenomen de amploare, cu largi implicații în evoluția învățămîntului contemporan, se constituie ca un nou și bogat capitol al pedagogiei moderne. Acest fenomen, ale cărui coordonate actuale lasă să se întrevadă posibilitatea unei dezvoltări viitoare pe dimensiuni impresionante, solicită concentrarea forțelor de cercetare științifică și organizatorice ale învățămîntului românesc în vederea unei valorificări grabnice și maxime a marilor lui resurse.

În timpul unei emisiuni pentru copii

Primele costume oșene

Folclorul în manualele școlii generale

Dragostea și interesul elevilor pentru producțiile folclorice se explică în chip firesc prin legătura directă, necontenită, a multora dintre ei cu fenomenul folcloric, aflat astăzi la loc de cinste pe treptele artei. Pe de altă parte, există de veacuri o punte de aur ce leagă creația noastră populară de cea cultă, explicîndu-i izvoarele. Studiul clasicilor îi deprinde pe elevi să recunoască faptul folcloric aflat în gestația inerentă formării majorității scriitorilor noștri, îi face să înțeleagă literatura populară drept o permanență spirituală în măsură a ne defini, între altele, ca o națiune cu o autonomie etică, etnică și estetică înrădăcinată și consolidată de veacuri, prin tradiție.

Cunoașterea aprofundată a literaturii populare a avut un rol de seamă în formarea intelectuală și morală a generațiilor pe care le-a ridicat învățămîntul românesc. Ca urmare a acestei tradiții, manualele de limba română ale școlii generale cuprind unele cîntece populare, balade, proverbe și zicături, ghicitori, strigături sau basme populare valoroase, — expresie a unui simț artistic inegalabil, dovadă certă a spiritualității, imaginației și optimismului poporului nostru. Nu în aceeași măsură, însă, cuprind manualele indicațiile menite să-i ajute pe elevi a pătrunde implicațiile de substrat filozofic și etic ale folclorului, varietatea sa tematică și artistică extraordinară, cea inefabilă senzație de polihromie pe care ne-o lasă. Elevii învață cu ușurință versuri, își însușesc lesne elementele construcției folclorice, dar nu și formează întotdeauna o imagine clară și concretă a fenomenului folcloric privit din perspectiva prezentului. Îndrumarea teoretică existentă în manuale în acest domeniu este uneori simplistă și derutantă prin lipsa ei de raportare exactă la obiectul în studiu și nu o dată speciile folclorice sînt ilustrate sărăc și inexpressiv artistic.

Ceea ce le lipsește îndeosebi manualelor de limba română aflate actualmente în uzul școlilor generale este o privire analitică și comparativă asupra fenomenului literar folcloric. Numai „Cîntecul răzeșului” și „Am o țară ca o floare” sînt departe de a ilustra trepte atît de mult deosebite din istoria și cultura noastră. Con-

siderăm că manualul de limba română pentru clasa a V-a ar fi putut măcar aminti, într-o mai substanțială notă explicativă, cîteva specii ale cîntecului liric, cîteva teme de o largă răspîndire și impresionantă frecvență, ilustrîndu-le cu versuri de o calitate artistică la înălțimea genului și al majorității producțiilor ce-i aparțin.

Surprinde faptul că în toate manualele de limba română ale școlii generale lipsesc legende istorice, legende atît de frecvente și de vii chiar în memoria contemporanilor. Ele ar înlesni între altele și o mai bună legătură între studiul limbii române și studiul istoriei. De asemenea, nu putem înțelege de ce un manual pentru ultimele clase ale școlii generale nu cuprinde o fratură completă a baladei populare (ca gen literar, tematic, structural și modalități de realizare artistică). O asemenea fratură, care presupune o incursiune în mai multe balade, un studiu analitic și comparativist al acestora, ar crea premisele unei imagini de sinteză asupra baladei, asupra figurilor de luptător împotriva nedreptății sociale și pentru libertate națională atît de bogat reflectate în baladele noastre populare. Cîteva noțiuni teoretice, care să explicitizeze și să exemplifice bogatele și variatele motive folclorice autohtone sau de o circulație mai întinsă în timp și spațiu, sublinierea tehnicilor de construcție a baladei, ilustrată cu versuri caracteristice, ar da elevilor posibilitatea să cunoască în adîncime un gen și o specie literară folclorică puternic individualizată. La clasa a VIII-a s-ar putea releva și întreprîndera genurilor, îndeosebi prin reliefarea elementelor lirice din balada „Miorița”.

Socotim că și basmul este insuficient și slab reprezentat în manualele școlii generale, în special la clasa a V-a, unde și-ar avea locul și unde absența basmului este cu grijă, într-adevăr popular, e de-a dreptul regretabilă.

Încheind aceste sumare observații în legătură cu predarea folclorului în școala generală, nădăduim că viitoare ediții ale manualelor ne vor aduce, o dată cu înălțarea unui capitol atît de prestigios și de actual al literaturii noastre, și satisfacția împlinirii unui important deziderat.

GH. RUSU
com. Sudrișu, jud. Bihor

ȘTIINȚA INFORMAȚIEI ȘI EDUCAȚIA

(Urmare din pag. 1)

noștințele ca atare și mai ales informațiile. Trecut, în dezvoltarea istorică, decalajul dintre cele două medii a devenit atît de impresionant (mai ales datorită apariției mijloacelor moderne de comunicare de masă), încît raportul dintre ele și compartimentul distinct față de universul gnosisinformației se impune în fel și chip cercetării. Implicațiile în planul educației sînt și vor fi din ce în ce mai adînci. În principiu, totalitatea mijloacelor de explorare, asimilare și stăpînire a universului gnosisinformației, de formare a mentalității și aptitudinilor corespunzătoare optimizării relației dintre om și informația în continuă creștere, constituie o nouă dimensiune a educaționalului.

După părerea noastră, procesul educațional devine complet atunci cînd se pre-

ocupă de: a) latura educativă care oferă individului, prin sistemul școlar sau extrascolar, posibilitatea formării a ceea ce Pierre Bourdieu numește un habitus cultivat, un ansamblu de dispoziții generale, fundamentale (modele), capabile a genera scheme mentale particulare aplicabile în domenii diferite ale gândirii și acțiunii; b) instruire, transmiterea corpului de cunoștințe în esențialitatea lor și articulare conform logicii interne a disciplinelor respective; c) metaeducația, sau formarea modelului general de utilizare eficientă a gnosisinformației, în toate tipurile de acțiune umană.

În literatura de specialitate există suficiente fapte și date care confirmă că o mulțime contemporan este solicitat din ce în ce mai mult de universul gnosisinformațional, constituit ca un mediu relativ independent la nivelul întregii societăți

și care reclamă un comportament documentar corespunzător. Regulile acestui comportament vor fi dezvoltate în cadrul metaeducației, această disciplină de sinteză, ce trebuie să stea la baza oricărei forme de educație sau de instruire, gîndire sau acțiune.

Vom sublinia aici numai două aspecte ale metaeducației. Considerăm că ar fi recomandabilă inițierea copilului și mai cu seamă a tînrului în regulile dialogului cu gnosisinformația, cu atît mai mult cu cît introducerea în viața profesională a ordinarilor îl va obliga la cunoașterea prelungirii mecanice și automate a informațiilor. Deplasarea interesului educativ în procesul de instruire pe consultarea selectivă dar directă a diverselor documente și surse informaționale formează și întărește deprinderile pentru studiul independent și implicit pentru o gîndire autonomă.

Același exercițiu va mijloci efectuarea operațiilor mentale de compactare a informațiilor, în vederea extragerii semnificativului din ansamblul cunoștințelor existente în varietatea informațiilor. Pe această cale își pot face loc în educația metodele de selecție și de sinteză, capabile să asigure reglajul convenabil al recepției și asimilării informațiilor într-o societate care provoacă creșterea explozivă a acestora.

*) Recentele eseuri semnate de Mircea Malița: „Spațiul informațional” (Contemporanul Nr. 5 din 2.II.1968) și „Bibliotecă-memoria culturală” (Studii și cercetări de documentare și bibliologie Nr. 2-3, 1967, p. 155) conțin valoroase precizări teoretice și perspective în acest domeniu.

*) BOURDIEU, PIERRE „Systemes d'enseignement et systemes de pensee.” In Revue internationale des sciences sociales, Nr. 3, 1967, p. 373.

Sedinta Colectivului central pentru problemele educației fizice și sportului

U.T.C. reprezentanții unor ministere și organizații centrale, profesori, ziaristi. Discuțiile, purtate în lumina documentelor de partid și de stat cu privire la pregătirea fizică a tineretului, s-au referit la căile menite să asigure condiții optime de practicare a educației fizice și sportului în școli și universități.

Constituirea consiliilor județene ale Organizației Pionierilor

În toate județele țării au avut loc adunări de constituire a consiliilor județene ale Organizației Pionierilor. Ele au menirea să asigure în continuare, în noile condiții ale împărțirii administrative-teritoriale a țării, ridicarea pe o treaptă superioară a întregii activități educative, culturale-artistice și sportive din școli, în lu-

mina Hotărîrii Plenarei C.C. al P.C.R. cu privire la îmbunătățirea muncii educative în rîndul tineretului.

Program pentru „Săptămîna primăverii”

„Săptămîna primăverii”, pe care se pregătesc să o întîmpine pionierii și scolarii, le va aduce prilejul de a desfășura o activitate fizică plăcută și reconfortantă. Pe agenda săptămînii primăverii, fiecare unitate de pionieri și-a însușit acțiuni variate, instructive. Iată, bunăoară, ce și-au propus să facă pionierii de la Școala generală din comuna Moara Săracă, județul Ilfov. Mai întîi, cum e și firesc, vor amenaja și intrumuseța curtea și grădina școlii, unde vor planta 50 de pomi fructiferi. Sportivii școlii, ajutați de colegii lor, vor pregăti terenul sportiv și baza sportivă a școlii pentru apropiatele concursuri și întreceri sportive care se

vor organiza. Pionierii și-au propus să contribuie și la intrumusețarea comunei lor. Alături de ceilalți tineri, ei vor amenaja parcul comunei, plantînd arbuști, flori etc. Săptămîna primăverii se va încheia cu un frumos carnaval, pentru care pionierii se pregătesc de pe acum.

Un cabinet de geografie bine inzestrat

Cu cîțiva ani în urmă, profesorul George Vulpeșcu de la Școala generală nr. 39 din București a pus bazele unui cabinet școlar de geografie. Folosind bogata experiență proprie, ca și experiența colegilor săi, precum și o amplă bibliografie de specialitate, el a dezvoltat mereu acest cabinet, care îndeplinește acum un rol deosebit de important în predare. Zestrea cabinetului este foarte variată, cuprinzînd material didactic pentru toate ramurile geografiei. Materialul cartografic, de pildă, este format din 30 de hărți, do-

tate toate cu instalație electrică. Cabinetul posedă, de asemenea, mai multe diorame reprezentînd o regiune de desert, o regiune arctică, o casă palafită etc., precum și alte materiale vizuale reprezentînd aspecte de la ecuator, de la tropice, un gheizer, o secțiune într-un vulcan, vales unui riu, vales unui gheizer, peșteri. Pentru demonstrarea unor fenomene geografice, cabinetul este dotat cu aparate cu ajutorul cărora pot fi demonstrate mișcările pămîntului precum și unele teme de geografie matematică.

La cabinet se desfășoară o activitate bogată, atît în orele de curs cît și în afara acestora, în cadrul cercului de geografie.

Prof. NIC. MOCANU

Sesiune de referate pe teme de istorie și filologie

Recent, Filiala din Oradea a Societății de Științe istorice și a Societății de Științe filologice a organi-

zată, la Muzeul memorial „Iosif Vulcan” din localitate, o interesantă sesiune de referate. În cadrul sesiunii au fost prezentate referatele „Contribuția istoriei la educarea elevilor în spiritul umanismului socialist” susținut de profesorul Vasile Guță, și „Grădina în comuna Borod” prezentat de profesorul Nicolae Marușcă, în care autorul a abordat o seamă de probleme de lexic, fonetică și gramatică pe care le prezintă vorbirea în comuna Borod.

Teatru și matematică

Inițiativa aparține colectivului de profesori de matematică de la Liceul „Mihail Eminescu” din Iași. Este vorba despre o manifestare interesantă și atrăgătoare prin înălțimea ei, realizată de elevi ai claselor reale, care au adus pe scenă fapte din domeniul matematicii. Printre „numerele” din programul acestei neobișnuit spectacol relevăm „Sistemul de numerație”, o

senetă în care limbajul abstract al numerelor a fost tradus cu ajutorul unor plănșe și al unor jetoane colorate ce se miscau la comandă, oferind tinerilor spectatori posibilitatea de a înțelege ușor noțiuni de mare complexitate ca și „Istoria lui 3.14 (pi)”, prezentată de actori care au interpretat, în costume adecvate, pe Euclid, Aristotel, Pitagora s.a. Discuțiile dintre aceștia, lupta de opinii, au fînt trează interesul și atenția sălii. S-au recitat apoi versuri ale marelui poet și matematician Ion Barbu, s-au prezentat numere de matematică distractivă și s-a organizat un concurs fulger. „Cine știe matematică”, la care au participat un număr mare de concurenți.

„Anotimpul întrebărilor”

Recent, membrii cercurilor literare ale liceelor din Baia Mare, Sighetul Marmației, Vișeu, Satu Mare și Carei, care desfășoară, sub conducerea profesori-

lor de specialitate, o muncă interesantă și rodnică — au adunat laolaltă, într-o culere care le-a fost încredințată, Culegerea se inițiază, sugestiv și simbolic, „Anotimpul întrebărilor”. Paginile înserate în acest mic volum atestă preocupările tinerilor condeieri maramureșeni. Tema creațiilor lor este variată: întonează înnumeri patriei iubite, cîntă entuziasmul tineretii creatoare, cîntă răspuns marilor probleme pe care le pune viața sau se îndreaptă spre lirica de sugestii muzicale. Din cel 14 poezii al onlegerii se detașează Dalia Celina Ilieșiu, I. Vadan, Lia Dragoș, D. Ignat, Ion Al. Stepan eto.

Micii artiști plastici

De curînd cercul de artă plastică de la Școala generală din comuna Dolhești Marț, județul Suceava, a împlinit un an de activitate. Bilanțul pe care l-au

făcut micii artiști este frumos și rodnic. În acest an de activitate, lucrările celor douăzeci de membri ai cercului au fost prezentate la expoziții organizate la Casa pionierilor din Fălticeni: o expoziție pe tema „Amintiri, povești și poezii de Ion Creangă” și o a doua pe tema „Pagini de luptă pentru libertate și independență națională din istoria poporului român”.

Anul acesta, micii artiști au planuri și mai mari. Ei au început să execute lucrări pe pînză și pe carton pe care doresc să le vadă la expoziția ce se va organiza la sfîrșitul anului, la nivelul județului Suceava.

Rezolvarea practică a problemelor cere prevederi mai precise

Una dintre problemele de interes major pentru dezvoltarea învățământului nostru în actuala etapă de dezvoltare a țării este prelungirea duratei învățământului obligatoriu până la minimum 10 ani. O asemenea cerință față de școală, trasată de Congresul al IX-lea al P.C.R., este firească, întrucât ea vizează ridicarea nivelului general de cultură al întregului popor.

Studiul privind dezvoltarea învățământului de cultură generală, după părerea noastră, o rezolvare judicioasă a problemelor legate de prelungirea duratei învățământului obligatoriu. Am dori să subliniem unele aspecte care, socotim, trebuie avute în vedere.

Considerăm necesar, în primul rând, să se accentueze asupra obligativității învățământului de 10 ani, întrucât mijloacele ce stau la îndemina școlii pentru a o realiza în practică sînt insuficiente. Și astăzi, în condițiile școlii generale de 8 ani, se întâmplă încă greutăți în legătură cu școlarizarea anumitor elevi, determinate în special de lipsa unor mijloace de a-i obliga pe părinți să-și trimită copiii la școală, ca și de lipsa unor prevederi legale menite să împiedice întreprinderile de a angaja tineri care n-au absolvit școala generală. Dacă nu se vor lua măsurile necesare, această problemă va fi și mai greu de rezolvat în condițiile învățământului general și obligatoriu de 10 ani. În legătură cu aceasta credem că se impune neapărat să se organizeze și o acțiune de clarificare a părinților, astfel încît să se facă înțeleasă în rîndul maselor largi ideea că înaintarea cu succes pe drumul socialismului pretinde oamenii cu un larg orizont cultural-științific, capabil să rezolve sarcinile complexe puse de partid în fața societății noastre socialiste. La înlăturarea conservatorismului în ce privește durata învățământului obligatoriu și la promovarea ideii prelungirii lui este chemată să contribuie știința pedagogică, care va trebui să trateze multilateral atît problemele teoretice cît și cele practice legate de o asemenea sarcină. Sarcinile deosebite revin pe aceeași linie școlii însăși, cadrelor didactice, în munca lor concretă cu părinții (la lectorate, în ședințele de clase sau pe școală etc.).

Deosebit de utile ne par, pentru rezolvarea problemelor legate de prelungirea duratei învățământului obligatoriu, măsurile preconizate de studiu privind profilul claselor a IX-a și a X-a, care vor asigura elevilor o pregătire tehnică-practică diferențiată, în funcție de condițiile în care funcționează școlile. În legătură cu aceasta, precum și în legătură cu condițiile materiale privind funcționarea unor asemenea

clase, sugerăm ideea că în orase și în centrele aglomerate clasele a IX-a și a X-a să funcționeze numai la unele școli generale. S-ar rezolva în felul acesta și problemele legate, în actuala etapă, de asigurarea școlilor cu personal didactic calificat pentru toate obiectele de învățămînt, precum și cu laboratoare, ateliere și material didactic necesar pentru clasele a IX-a și a X-a. Poate că ar fi mai bine ca începînd încă din anul școlar viitor (1968 — 1969) să se experimenteze la o serie de școli din centre diferite, cu specific diferit, înființarea clasei a IX-a și după aceea a clasei a X-a, pentru a se găsi cele mai eficiente soluții.

Prevederea de a se începe școlarizarea de la vârsta de 6 ani — binevenită, întrucît răspunde și ea tendinței generale de dezvoltare a societății noastre — ridică de asemenea o serie de probleme importante. Dacă în ce privește pregătirea psihică a copiilor de șase ani lucrurile sînt clare, ne exprimăm rezerve în ce privește posibilitatea ca toți acești copii să fie atrași în școală. În unele cazuri depărtarea va face grea deplasarea unor copii la școli, iar în anumite anotimpuri chiar imposibilă. Considerăm, de aceea, că prevederea din studiu care se referă la rezolvarea acestei probleme în funcție de condițiile concrete și la posibilitatea ca în unele cazuri să se poată amîna cu un an școlarizarea copiilor trebuie să aibă în vedere următoarele aspecte:

Considerăm de asemenea că prevederea din studiu care arată că programele și manualele pentru clasa I cu copii de 6 ani trebuie să fie accesibile vîrstei și mai ușoare decît ale actualei clase I, cu copii de 7 ani, este insuficientă. Ea trebuie completată cu prevederea de a se revizui în ansamblu programele și manualele destinate claselor I-IV, pentru a se evita în viitor situația actuală, cînd materia nu este bine proporționată pe clase, unele manuale fiind prea grele, altele destul de ușoare. Pentru aprovizionarea școlilor cu manuale pentru clasa I, considerăm că acestea trebuie să întocmească din vreme — cu cel puțin un an înainte — evidentă precizie a copiilor care urmează să fie înscriși în această clasă, astfel încît să se evite atît timp pierderea unor manuale în plus, cît și lipsa acestora. Totodată, pentru ca învățătorii să cunoască încă de la început specificul muncii în clasa I cu elevi de 6 ani, considerăm necesar să se organizeze în vara acestui an o serie de cursuri-instrucție cu acești învățători, pentru a le fi clare condițiile de muncă în noua situație.

Prof. IRINA ȘTEFANOIU
director al Școlii generale nr. 152,
București

Să formăm tineretul pentru muncă și învățatură

Pentru ca orele de dirigiență să influențeze mai mult asupra formării elevilor este necesar, după părerea noastră, ca profesorii să fie mai bine pregătiți pentru munca educativă încă din institut sau facultate. De asemenea, ar fi bine ca inspectoratele județene să organizeze instruirii periodice ale dirigintilor și consilierilor pentru generalizarea experienței pozitive a acestora.

În munca de formare a tinerii generații o deosebită atenție trebuie acordată pregătirii pentru activitatea practică. În acest scop am propune ca școala împreună cu conducerea unor șantiere, ale unor întreprinderi industriale și agricole să organizeze pe timpul vacanțelor de vară activități practice, în cadrul cărora elevii din clasele IX-XII să efectueze lucrări contra cost. Sumele realizate ar putea fi folosite pentru organizarea de excursii, drumetii etc.

Prof. DUTU DAMIAN
Pitești

Clasele speciale

Faptul că se vor organiza și în viitor clase speciale este un lucru foarte bun, dar pentru ca acestea să obțină rezultatele scontate este necesar să se elaboreze un regulament mai amănunțit de funcționare a lor. Acest regulament ar trebui să prevadă, după părerea noastră, admiterea elevilor pe bază de concurs și nu pe baza mediilor din clasa a IX-a. La obiectele de programă este mai redusă decît la clasele obișnuite, să se precizeze în ce constau aceste reduceri. Semnalăm, de asemenea, că simpla micșorare a numărului de ore, fără a reduce materia (cum este cazul la istorie) duce, de fapt, la supracîrcarea elevilor. Ar fi bine să se prevadă și să se asigure îndatoririle extrascolare ale elevilor, așa încît să li se asigure suficient timp pentru studiu individual. Întrucît munca la clasele speciale cere profesorilor o pregătire suplimentară pentru un nivel înalt al lecțiilor, pentru rezolvarea de probleme, pentru stimularea creativității elevilor, pentru pregătirea concursurilor de matematică etc., propunem să li se reducă norma didactică spre a avea suficient timp de pregătire. Credem necesar totodată să se organizeze schimburi de experiență între profesorii diferitelor clase speciale, punîndu-li-se la dispoziție și material bibliografic în legătură cu rezultatele obținute în alte țări. Ne gîndim în același timp că ar fi bine să se concentreze clasele speciale în licee anume, cu secții de matematică, fizică, biologie, chimie.

Prof. STELIAN EUGEN
și
IOAN ȘTOIAN
Cluj

Durată, profil, denumiri

Publicarea recentă a celor două studii elaborate de Ministerul Învățămîntului cu privire la dezvoltarea învățămîntului de cultură generală și a învățămîntului profesional și tehnic ne dă posibilitatea să ne formăm o idee completă asupra ansamblului măsurilor ce se preconizează în vederea îmbunătățirii sistemului de învățămînt din țara noastră.

După cum se prevede în Studiul privind dezvoltarea învățămîntului de cultură generală, clasele școlii generale de 10 ani ar urma să fie parcurse prin promovarea din an în an, fără trecerea unor examene de selecție, la fel cum se întâmplă astăzi în școala generală de 8 ani. Or, se știe că prelungirea duratei unui învățămînt general neselectiv duce de obicei la scăderea calității învățămîntului, întrucît elevii buni și foștii buni sînt încași de elevii mai slabi sau mai puțin slabi. De aceea propunem ca prelungirea duratei învățămîntului obligatoriu să se realizeze prin instituirea unei durate obligatorii de școlarizare de 10 ani, între 6 și 16 ani. Aceasta ar însemna menținerea actualei școlii generale de 8 ani și continuarea pregătirii școlare încă doi ani în diferite tipuri de școli, potrivit cu aptitudinile elevilor. Pentru a nu se crea confuzii de felul celor care s-au creat cu numerotarea claselor de la I la a XII-a, propunem ca la toate tipurile de școli care vor primi absolvenți ai școlii generale de 8 ani, clasele să fie numerotate începînd de la clasa (anul) I.

De fapt, în studiu se arată că liceele de cultură generală și liceele de specialitate vor primi absolvenți ai clasei a VIII-a de la școala generală de 10 ani, ceea ce demonstrează că vor urma la școala generală, în clasele a IX- și a X-a, numai cei ce nu doresc să urmeze cele două tipuri de școli sau au fost respinși la concursul de admitere. Deci, școala de 10 ani este impropriu denumită școala generală. Apoi, trecerea de la clasele a IX-a și a X-a în anii II și III ai liceelor este condiționată de examene de diferență, ceea ce confirmă că în primii doi ani de liceu, în care admiterea se face prin concurs, se realizează un învățămînt calitativ superior.

În studiu se arată că, întrucît absolvenții celor 10 clase vor urma școlii profesionale sau se vor încadra în producție, este necesar să se asigure în clasele IX-X și o pregătire tehnică practică, diferențiată. Pe această linie se propune ca unele clase a IX-a și a X-a să funcționeze în școlile profesionale. Aplicarea acestei propuneri ar bloca însă o parte importantă a capacității școlilor profesionale, frînînd pregătirea de muncitori calificați. Considerăm că nu trebuie afectată capacitatea școlilor profesionale, întrucît ar urma ca în aceste școli să fie primii mai mulți absolvenți ai școlii generale decît în prezent.

În momentul de față, școala de 8 ani este denumită „școală generală de 8 ani”. Denumirea exprimă numai faptul că acest tip de școală este generalizată. Ea nu exprimă însă nici profilul și nici gradul de învățămînt, ceea ce demonstrează că au existat și încă mai există ezitări în această privință. Se consideră astfel că școala respectivă nu ar putea fi privită ca o instituție de învățămînt elementar, întrucît s-ar confunda cu învățămîntul primar din alte țări. Argumentul nu ni se pare convingător, deoarece în alte țări terminologia folosită în organizarea învățămîntului este foarte variată (Italia: școala medie de 5 ani și R.F. a Germaniei: școala medie de 4 ani după școala de bază — primară — de 4 ani; Austria: școală de bază — primară — de 4 ani după care urmează ciclul superior de 4 ani; Anglia: școala elementară de 6 ani). După părerea noastră, școala generală ar trebui încadrată în învățămîntul elementar, cu precizarea că primele clase (I-IV) au caracter de elementar-secundar. Întrucît ceea ce definește un tip de școală nu este gradul de extindere, ci profilul și nivelul de pregătire, propunem ca actuala școală generală să fie denumită în viitor „gimnaziu de cultură generală”. Se știe că denumirea de „gimnaziu” se referea în trecut la cursul inferior al liceului (clasele I-IV) și că după Eliberare, pînă în anul 1948, au funcționat „gimnazii unice” (clasele V-VII), iar hotărîrea partidului și guvernului din 1956 privind îmbunătățirea învățămîntului de cultură generală prevedea, la art. 14, denumirea de „gimnaziu” pentru clasele V-VII. Dacă se realizează școala generală de 10 ani, clasele a IX-a și a X-a, care sînt considerate în studiu ca ciclul superior, ar putea să se numească „gimnaziu superior de cultură generală”.

Studiul privind dezvoltarea învățămîntului profesional și tehnic ridică, de asemenea, o serie de probleme. În prezent, școala profesională se încheie cu o probă practică, celor reușiți eliberîndu-li-se un certificat de muncitor calificat, după care urmează examenul teoretic de absolvire pentru obținerea diplomei de absolvire. Considerăm că nu este just să se elibereze două documente la absolvirea unei școlii. Deoarece proba practică este parte integrantă a examenului de absolvire, propunem ca în viitor școala profesională de gradul I să se încheie cu un examen de diplomă care să conțină din probe practice și teoretice, elevilor reușiți eliberîndu-li-se diplomă de muncitor calificat în meseria respectivă.

Print-o hotărîre a partidului și guvernului din 1959 s-a stabilit că posturile de maștri se ocupă numai prin concurs. În lumina acestei prevederi nu mai apare justificată denumirea de „școală tehnică de maștri”, ci se impune o denumire care să arate că absolvenții respectivi sînt muncitori de înaltă calificare, cu dreptul de a se prezenta la concursul pentru obținerea titlului și ocuparea funcției de maștru. Ținînd seama că actualele școli profesionale de ucenic pregătesc muncitori calificați, iar școlile tehnice de maștri muncitori de înaltă calificare, cu cunoștințe de organizare a producției și a muncii, propunem ca primele să fie denumite „școli profesionale de gradul I”, iar secundele „școli profesionale de gradul II”.

Școlile profesionale de gradul II ar putea școlariza mai mulți elevi, atît pentru pregătirea muncitorilor de înaltă calificare, cît și pentru crearea unei baze mai largi de selecție a maștrilor prin concurs. Cînd deține diploma eliberată de aceste școli, ar fi indicat ca ea să se numească „diplomă de muncitor de înaltă calificare” și să confere următoarele drepturi: încadrarea în ultima categorie ierarhică de calificare sau în prima categorie de „muncitor specialist”, în cazul cînd muncitorul respectiv a avut încadrarea în ultima categorie în momentul începerii școlii; dreptul de prezentare la concurs pentru obținerea titlului și ocuparea funcției de maștru; dreptul, pentru cei care au la bază școala profesională de gra-

dui I, de a se prezenta la bacalaureat la liceul de specialitate sau de cultură generală, după trecerea prealabilă a unor examene de diferență, puțin apoi să urmeze învățămîntul superior.

În prezent, în școlile tehnice de maștri pentru industrie se primesc numai absolvenții ai școlilor profesionale în vîrstă pînă la 35 ani, iar pentru mecanizarea agriculturii se primesc muncitori calificați prin cursuri de scurtă durată, care au absolvit și liceul de cultură generală, în vîrstă de pînă la 40 de ani. Ca urmare a dezvoltării învățămîntului și a condițiilor create, a crescut numărul muncitorilor din producție calificați prin cursuri de scurtă durată care au absolvit și liceul de cultură generală. Aceștia constituie o bază de selecție pentru promovarea celor mai capabile elemente. Ca atare, propunem ca și școlile profesionale de gradul II pentru industrie să primescă la concursul de admitere, pe lângă absolvenții ai școlilor profesionale de gradul I, și absolvenții ai liceelor de cultură generală calificați prin cursuri de scurtă durată, pînă la vîrstă de 40 de ani.

Numeroși absolvenți ai școlilor profesionale au urmat cursurile seriale la liceul de cultură generală obținînd și diploma de bacalaureat. Nivelul cultural al acestora, precum și pregătirea lor profesională, teoretică și practică, le-a permis promovarea, în multe cazuri, la categorii superioare de calificare, la nivelul absolvenților actualelor școli tehnice de maștri (în viitor școlii profesionale de gradul II). De aceea, propunem ca și acestora să li se acorde dreptul de a se prezenta la concursul pentru obținerea titlului și ocuparea funcției de maștru.

În studiul privind dezvoltarea învățămîntului profesional și tehnic se propune ca cea mai mare parte a școlilor tehnice pentru personal tehnic să-și înceteze activitatea. (Remarcăm, în paranteză, că denumirea de școli tehnice „post-medii” nu este corespunzătoare; post-medii sînt universitățile, institutele de învățămînt superior sau școlile superioare). Dacă s-ar aplica această măsură, un mare număr de absolvenți ai liceului de cultură generală ar fi lipsiți de posibilitatea de a se pregăti profesional pînă-o școală. Propunem, de aceea, să se mențină, paralel cu liceele de specialitate, și școlile tehnice pentru personal tehnic, ambele fiind școli medii de specialitate, cu singura deosebire că liceele de specialitate au caracterul de școli medii de specialitate integrale (care dau și cultura generală), în timp ce școlile tehnice pentru personal tehnic au caracterul de școli medii de specialitate complementare (care dau în completare numai pregătirea de specialitate). Deci nu sînt școli post-medii, ci școli medii de specialitate, de același rang cu liceele de specialitate. Denumirea de școli tehnice pentru personal tehnic nu a corespuns de la început, întrucît în nomenclatorul acestor școli sînt și alte specialități decît cele tehnice (economice, sanitare). Pentru punerea de acord a denumirilor acestor școli cu profilele lor, propunem să se numească „școli pentru pregătirea profesională a absolvenților liceelor de cultură generală”, iar fiecare categorie de școală în parte, în funcție de profilul pe care îl are, să se numească tehnică, economică, sanitară, de funcționari administrativi (secretare, stenodactilografe, stenodactilografe poliglote).

Conf. dr. PETRE BURLOIU
director adjunct în Comitetul de Stat al Planificării

DEZBATERI ÎN ORGANIZAȚIILE SINDICALE

La redacția noastră sosesc numeroase scrisori despre debaterile publică a Studiului privind dezvoltarea învățămîntului de cultură generală și a Studiului privind dezvoltarea învățămîntului profesional și tehnic. Din inițiativa unor organizații sindicale din școli, în multe localități au fost organizate mese rotunde, colocvii, discuții colective în cadrul cărora învățătorii și profesorii și-au spus părerea, au făcut propuneri și sugestii în legătură cu dezvoltarea viitoare a învățămîntului.

CRAIOVA

După cum ne scrie prof. ION ȘTEFAN, președintele Sindicatului Învățămînt din orașul Craiova, în organizațiile sindicale din școlile acestui oraș publicarea studiului a prilejuit un larg schimb de opinii asupra problemelor învățămîntului de cultură generală. Cu această ocazie cadrele didactice au făcut un mare număr de propuneri.

Astfel, prof. Georgeta Stoica, de la Școala generală nr. 3, s-a referit în cuvîntul său la activitatea cercurilor din școala generală. „La clasele V-VIII, cercurile științifice, tehnice, practice literare, artistice, trebuie să aibă un rol important în cunoașterea înclinațiilor, aptitudinilor și intereselor elevilor, pe baza

care să stea la dispoziția elevilor înscrși la cerc; elaborarea unei metodici privind desfășurarea activității în cercurile de specialitate; îmbunătățirea programelor cercurilor în funcție de cerințele lor și nivelul științei contemporane”.

Învățătorul Modest Bolohan, de la Școala generală nr. 22, ocupîndu-se de formele de perfecționare a pregătirii pedagogice prin examenele de grad a arătat că este necesară sporirea exigenței la aceste examene, așa încît să se determine o pregătire mai temeinică a candidaților. În școlul Îmbunătățirii muncii de îndrumare și control. Inv. Bolohan a făcut propunerea ca inspectorii să fie recrutați pe bază de examen-concurs, dintre cele mai bune cadre didactice, cu o practică verificată în învățămînt.

Prof. Miltiade Ionescu de la Liceul nr. 4, a spus: „Cred că, pe lângă măsurile prevăzute în studiu în vederea întăririi acțiunii de orientare școlară și profesională a elevilor, ar fi necesar să existe în fiecare liceu și pentru fiecare grupă de 3-4 școli generale cite un consilier pentru orientarea școlară și profesională —

un psiholog școlar sau consultant în probleme psihologice.”

La Liceul nr. 5, printre cei care au luat cuvîntul a fost și prof. Constantin Dănescu, directorul liceului, care s-a referit printre altele și la diversificarea studiilor liceale. „Studiul prevede că liceul de cultură generală va funcționa din primul an cu cele trei secții: reală, umanistă, clasică. Experiența a dovedit însă că un mare număr de elevi, care în urma examenului de admitere pînă în clasa a IX-a și a situației la învățatură din clasele V-VIII par a avea înclinații spre anumite discipline, dovedesc, în cursul clasei a IX-a, aptitudinile la alte discipline. Ținînd seama și de faptul că nu sînt încă asigurate peste tot laboratoarele și alte mijloace moderne ce se cer folosite în procesul instructiv-educativ, consider că diversificarea trebuie să înceapă tot din clasa a X-a. Pentru elevii cu aptitudini și rezultate deosebite la anumite discipline, propun să se organizeze la toate liceele cu un număr mare de elevi, începînd cu clasa a X-a clase speciale cu profil de matematică, fizică, limbi moderne, biologie”.

ORADEA

Despre participarea largă a cadrelor didactice la discutarea Studiului privind dezvoltarea învățămîntului de cultură generală ne scrie și prof. ARON SABĂU, președintele Sindicatului Învățămînt Oradea. Subliniînd că discuțiile purtate au fost strîns legate de îmbunătățirea muncii instructiv-educative din școli, prof. Sabău ne relatează în același timp unele propuneri făcute de cadrele didactice pentru ridicarea pe o treaptă superioară a învățămîntului.

Mai mulți vorbitori, printre care profesorii emeriti Carolina Horea și Eugen Marton au opinat pentru introducerea ca materie obligatorie la examenul de bacalaureat a geografiei patriei, obiect de importanță deosebită pentru dezvoltarea sentimentelor de dragoste față de patrie, pentru cunoașterea bogățiilor, a frumuseților ei.

Arătînd — ca de altfel majoritatea participanților la discuții — că nu consideră indicat ca examenul de bacalaureat să se dea cu profesorii școlii, deoarece aceasta ar putea duce

la subiectivism, profesoara Elena Munteanu a propus totodată ca problema scrisă la bacalaureat să fie eliminată. În felul acesta profesorii să se poată concentra asupra exprimării scrise și ortografiei elevilor, iar elevii înșiși vor privi cu mai multă seriozitate problema exprimării scrise.

Profesorul emerit Lazăr Zavaschi a propus să se studieze posibilitatea de a se introduce în liceu, ca obiect de studiu, etica, iar istoria literaturii universale să fie neapărat inclusă și la secția reală. Prof. Zavaschi a propus totodată să se studieze problema demixtării școlii, iar pentru întărirea muncii educative să se rezolve problema recrutării pregătirii personalului ajutător din internate. Ar fi bine să fie recrutați în acest scop tineri cu pregătire pedagogică, cărora să li se asigure și salarizare corespunzătoare.

În cadrul dezbaterilor au mai fost abordate probleme legate de necesitatea editării unor materiale documentare în sprijinul cadrelor didactice, a unor îndrumări metodice pentru folosirea mijloacelor audio-vizuale moderne etc.

DISCIPLINELE PENTRU CONCURSUL DE ADMITERE ÎN ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR

— Pentru anul universitar 1968 — 1969 —

Concursul de admitere în învățământul superior pentru anul universitar 1968/1969 se va desfășura după cum urmează:

Învățământul de zi și seară: între 5 și 15 iulie 1968; la facultățile și secțiile care nu și-au completat locurile planificate în urma concursului din iulie se programează un nou concurs între 5 și 15 septembrie.

La învățământul artistic și de arhitectură, concursul va fi precedat, ca și anul trecut, de o etapă în care se va face verificarea aptitudinilor candidaților pentru secția la care s-au înscris.

Învățământul fără frecvență: între 5 și 15 septembrie 1968. Candidații la concursul de admitere — cursuri de zi, seară și fără frecvență — vor susține probe practice, scrise și orale.

Toate probele se vor susține pe baza programelor școlare valabile pentru licee în anul 1966/67 și care se vor publica în numerele viitoare ale „Gazetei învățământului”, precum și în broșura „Admiterea în învățământul superior — 1968”.

Candidații din rîndul naționalităților concloitoare pot să susțină probele de concurs în limba maternă. În acest scop, odată cu actele de înscriere vor adresa comisiei de admitere o cerere scrisă, indicînd limba în care solicită să fie examinați.

Înscrierile la concursul de admitere încep cu 30 de zile înainte de concurs și se încheie în prezua concursului, ora 10 a.m.

A. ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR TEHNIC

1. Facultatea de electronică și telecomunicații (toate secțiile); Facultatea de electrotehnică (toate secțiile); Facultatea de mecanică (toate secțiile); Facultatea de electromecanică; Facultatea de electromecanică minieră; Facultatea de mecanică agricolă; Facultatea de energetică (toate secțiile); Facultatea de automatică; Facultatea de tehnologia construcției de mașini (toate secțiile); Facultatea de industrie ușoară (toate secțiile); Facultatea de mașini și utilaj petrolier; Facultatea de exploatarea zăcămintelor de țitei și gaze; Facultatea de mine (secțiile de exploatarea minieră și topografie minieră); Facultatea de construcții feroviare, drumuri și poduri (toate secțiile); Facultatea de geologie tehnică (secția de prospecțiune geofizică); Facultatea de instalații pentru construcții; Facultatea de mașini și utilaj pentru construcții; Facultatea de transporturi (toate secțiile); Facultatea de hidrotehnică (toate secțiile); Facultatea de industrializarea lemnului:

— Matematici (algebră, geometrie plană și în spațiu*, trigonometrie, calcul diferențial și integral) — scris și oral
— Fizică (mecanică, electricitate, fizică moleculară și căldură) — scris

2. Facultatea de metalurgie (toate secțiile) și Facultatea de mine (secția de prepararea cărbunilor și minereurilor):

— Matematici (algebră, geometrie plană și în spațiu*, trigonometrie) — scris și oral
— Fizică (mecanică, fizică moleculară și căldură) — scris

3. Facultatea de chimie industrială (toate secțiile); Facultatea de tehnologia și chimizarea țiteiului și gazelor:

— Chimie (anorganică și organică) — scris și oral
— Matematici (algebră și calcul diferențial) — scris
— Fizică (optică, fizică moleculară și căldură) — scris

4. Facultatea de tehnologia produselor alimentare și tehnica pescuitului (secțiile de industrii alimentare extractivă; morărit și panificație; industrii fermentative, conserve și lapte):

— Chimie (anorganică și organică) — scris și oral
— Matematici (algebră, trigonometrie) — scris

5. Facultatea de tehnologia produselor alimentare și tehnica pescuitului (secția tehnica pescuitului și stuficultură):

— Zoologie sau botanică (la alegere) — scris și oral
— Matematici (algebră, trigonometrie) — scris

6. Facultatea de geologie tehnică (secția geologie tehnică):

— Matematici (algebră, geometrie plană și în spațiu*, trigonometrie) — scris și oral
— Fizică (mecanică, optică, fizică moleculară și căldură) — scris

— Geografie (secțiile biologie-botanică și biologie-zoologie):
— Botanică sau zoologie (la alegere) — scris și oral
— Anatomia și fiziologia omului — scris

7. Facultatea de silvicultură (toate secțiile):

— Matematici (algebră, geometrie plană și în spațiu*, trigonometrie) — scris și oral
— Botanică — scris

8. Facultatea de arhitectură și urbanism: Etapa I — eliminatorie:

— Probe practice de aptitudini: a) desen tehnic b) desen liber
Etapa a II-a
— Matematici (algebră, trigonometrie, geometrie plană și în spațiu*) — scris și oral

B. ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR AGRICOL

1. Facultatea de agricultură și Facultatea de horticultură:

— Botanică — scris și oral
— Chimie (anorganică și organică) — scris

2. Facultatea de medicină veterinară:

— Zoologie sau anatomia și fiziologia omului (la alegere) — scris și oral
— Chimie (anorganică și organică) — scris

C. ÎNVĂȚĂMÎNTUL UNIVERSITAR

1. Facultatea de matematică; Facultatea de matematică-mecanică (secțiile de matematică, astronomie):

— Algebră, trigonometrie, calcul diferențial și integral — scris și oral
— Geometrie plană și în spațiu* geometrie analitică — scris

2. Facultatea de matematică-mecanică (secțiile de mecanică):
— Matematici (algebră, trigonometrie, calcul diferențial și integral) — scris și oral
— Fizică (mecanică, optică) — scris

3. Facultatea de fizică (toate secțiile):

— Fizică (mecanică, optică, fizică moleculară și căldură, electricitate, structura atomului) — scris și oral
— Matematici (algebră, geometrie plană și în spațiu*, trigonometrie) — scris

4. Facultatea de chimie (toate secțiile); Facultatea de fizică (secția fizică-chimie):

— Chimie (anorganică și organică) — scris și oral
— Matematici (algebră, calcul diferențial) — scris
— Fizică (optică, fizică moleculară și căldură) — scris

5. Facultatea de biologie (toate secțiile); Facultatea de biologie-

geografie (secțiile biologie-botanică și biologie-zoologie):

— Botanică sau zoologie (la alegere) — scris și oral
— Anatomia și fiziologia omului — scris

6. Facultatea de biologie-geografie (secțiile de geochimie și geologie); Facultatea de geologie-geografie (secția de geologie):

— Geologie — scris și oral
— Chimie (anorganică și organică) — scris

7. Facultatea de geologie-geografie (secția de geografie); Facultatea de biologie-geografie (secția de geografie):

— Geografia fizică și economică a Republicii Socialiste România — scris și oral
— Geografia economică și politică a lumii — scris

8. Facultatea de istorie (toate secțiile); Facultatea de istorie-filozofie (secțiile de istoria României și istoria universală):

— Istoria României — scris și oral
— Istoria universală modernă și contemporană — scris

9. Facultatea de filozofie (secțiile de filozofie și de sociologie); Facultatea de istorie-filozofie (secția de filozofie):

— Elemente de filozofie și socialism științific — scris și oral
— Psihologie — scris

10. Facultatea de filozofie (secția de pedagogie — secundar limba și literatura română):

— Psihologie — scris și oral
— Literatura română — scris

11. Facultatea de filozofie (secția de psihologie); Facultatea de istorie-filozofie (secția de defectologie):

— Psihologie — scris și oral
— Anatomia și fiziologia omului — scris

12. Facultatea de drept:

— Elemente de filozofie și socialism științific — scris și oral
— Istoria României — scris

13. Facultatea de limba și literatură română; Facultatea de filologie (secția de limba și literatură română):

— Literatura română — scris și oral
— Limba română — scris

14. Facultatea de limbi române și clasice (toate secțiile); Facultatea de filologie (secția de limba și literatură franceză — secundar limba și literatura română):

— Limba franceză (sau limba română) respectivă pentru secția limbi clasice: limba latină — scris și oral
— Limba și literatura română — scris

15. Facultatea de limbi germanice (toate secțiile); Facultatea de filologie (secțiile de limba și literatură engleză; limba și literatură germană — secundar limba și literatura română):

— Limba și literatura germană — scris și oral
— Limba și literatura română — scris

16. Facultatea de limbi slave (toate secțiile); Facultatea de filologie (secția de limba și literatură rusă — secundar limba și literatura română):

— Limba rusă (sau limba slavă respectivă) — scris și oral
— Limba și literatura română — scris

17. Facultatea de filologie (secția de limba și literatura maghiară):

— Limba și literatura maghiară — scris și oral

— scris și oral

18. Facultatea de filologie (secția de limba și literatura română — secundar limba și literatura maghiară):

— Limba și literatura română — scris și oral
— Limba și literatura maghiară — scris

19. Facultatea de filologie (secția de limba și literatura rusă — secundar limba și literatura română sau limba și literatura maghiară):

— Limba și literatura română (sau maghiară) — scris și oral
— Limba și literatura rusă (sau maghiară) — scris

20. Facultatea de filologie (secția de limba și literatura franceză — secundar limba și literatura română sau limba și literatura maghiară):

— Limba franceză — scris și oral
— Limba și literatura română (sau maghiară) — scris

21. Facultatea de filologie (secția de limba și literatura germană — secundar limba și literatura română sau limba și literatura maghiară):

— Limba germană — scris și oral
— Limba și literatura română (sau maghiară) — scris

22. Facultatea de filologie (secția de limba și literatura engleză — secundar limba și literatura română sau limba și literatura maghiară):

— Limba engleză — scris și oral
— Limba și literatura română (sau maghiară) — scris

23. Secțiile de limbi și literaturi orientale:

— Limba străină respectivă sau limba engleză sau franceză sau germană sau rusă — scris și oral
— Limba și literatura română — scris

D. ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR ECONOMIC

1. Facultatea de economia producției (secțiile economia industrială, construcțiilor și transporturilor, economia agriculturii); Facultatea de finanțe; Facultatea de contabilitate; Facultatea de comerț (secția economia comerțului interior): Facultatea de economie generală; Facultatea de studii economice din Cluj, Iași, Craiova și Timișoara (toate secțiile):

— Matematici (algebră, trigonometrie) — scris și oral
— Elemente de economie politică — scris

2. Facultatea de calcul economic și cibernetică economică (secția statistică):

— Matematici (algebră, trigonometrie, calcul diferențial) — scris și oral
— Elemente de economie politică — scris

3. Facultatea de calcul economic și cibernetică economică (secțiile mecanizarea și automatizarea calculului economic; cibernetică economică):

— Matematici (algebră, trigonometrie și calcul diferențial) — scris și oral
— Fizică (mecanică și electricitatea) — scris

4. Facultatea de comerț (secția economia comerțului exterior):

— Matematici (algebră, trigonometrie) — scris și oral
— O limbă străină la alegere (engleză, franceză, germană, rusă) — scris și oral

5. Facultatea de comerț (secția merceologie):

— Chimie (anorganică și organică) — scris și oral
— Matematici (algebră, trigonometrie) — scris

E. ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR DE MEDICINĂ ȘI FARMACIE

1. Facultatea de medicină (toate secțiile); Facultățile de pediatrie și stomatologie:

— Anatomia și fiziologia omului — scris și oral
— Chimie organică — scris

— scris

2. Facultatea de farmacie:

— Chimie (anorganică și organică) — scris și oral
— Botanică — scris

F. ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR DE ARTĂ

1. Facultatea de teatru (secția de artă dramatică):

Etapa I — eliminatorie:
— Probă de aptitudini (recitarea unor versuri indicate de comisie pe baza repertoriului candidatului; controlul simțului muzical și ritmic) — oral

Etapa a II-a

— Literatură română — scris
— Lectură artistică, mișcare și comportare scenică, recitare (poezii diferite ca specii literare din literatura clasică și contemporană) — probă practică (oral)

— Interpretarea unui monolog sau a unei scurte scene dintr-o piesă de teatru — probă practică (oral)

Pentru Institutul de teatru din Tg. Mureș se adaugă:

— Literatură maghiară — scris
2. Facultatea de teatru (secția regie de teatru):

Etapa I — eliminatorie:
— Probă de aptitudini (exerciții pentru aprecierea spiritului de observație, memoriei și imaginației; colociu pe teme din literatură și teatru în limitele programei analitice a liceului) — oral

Etapa a II-a

— Analiza unei lucrări artistice din repertoriul de concurs. — scris
— Literatură română — scris

— Probă de specialitate (improvizatii pe teme propuse de comisie; recitarea unor poezii diferite ca specii literare din literatura clasică și contemporană; povestire din literatura clasică sau contemporană; mișcare și comportare scenică) — oral

Pentru Institutul de teatru din Tg. Mureș se adaugă:

— Literatură maghiară. — scris
3. Facultatea de teatru (secția de operărie de film):

Etapa I — eliminatorie:
— Probă de aptitudini (improvizatii pe teme date de comisie; povestire; o schiță de compoziție; exerciții de iluminare cu o singură sursă de lumină; colociu de cultură cinematografică pe baza filmelor cuprinse în repertoriul indicat de institut.) — oral

Etapa a II-a

— Analiza unei lucrări artistice din repertoriul de concurs — scris
— Fizică (optică) — scris

— Probă de specialitate (exerciții de imaginație și fantezie pe teme date de comisie; analiza compozițională a unor fotografii, reproduceri, diafilme) — oral

4. Facultatea de teatru (secția de teatologie și filologie):

Etapa I — eliminatorie:
— Probă de aptitudini (analiza unui film și a unei piese din dramaturgia românească prezentate candidaților în cadrul probei) — scris

Etapa a II-a

— Literatură română — scris
— Istoria universală (capitolele de istoria culturii) — scris

— Probă de specialitate (colociu pe teme de cultură generală, literară, teatrală și cinematografică în limitele programei analitice a liceului) — oral

5. Facultatea de teatru (secția de regie de film):

— scris

6. Facultatea de instrumente și canto (secțiile de instrumente de coarde, suflat, percuție și pian-orgă):

Etapa I — eliminatorie:
— Probă de aptitudini (improvizatii pe teme date de comisie în anumite condiții de decor, personaje sau sursă de conflict; transpunerea unor acțiuni în imagini și în mișcare; realizarea unor puneri în scenă) — oral

Etapa a II-a

— Teorie și solfegiu (se vor verifica și auzul, ritmul și memoria muzicală) — probă practică (oral)

7. Facultatea de instrumente și canto (secția de canto):

Etapa I — eliminatorie:
— Probă de aptitudini vocale — probă practică (oral)

Etapa a II-a

— Interpretare vocală (executarea unor piese vocale diferite ca gen, pregătite de candidat, indicate de comisie pe baza unui repertoriu de concurs) — probă practică (oral)

8. Facultatea de compoziție, dirijată pedagogic (secția dirijată cor și pedagogie):

— Verificarea auzului, ritmului, memoriei muzicale și a calităților vocale (probă eliminatorie) — probă practică (oral)

— Teorie și solfegiu — probă practică (oral)

— Dictat colectiv — probă practică (oral)

9. Facultatea de compoziție, dirijată pedagogic (secția compoziție):

Etapa I — eliminatorie:
— Probă de aptitudini (prezentarea unor compoziții proprii; rezolvarea la pian și la tablă a unor probleme de armonie; citirea la pian, la prima vedere, a unui text muzical de nivel mediu; colociu de cultură muzicală pe baza repertoriului indicat de Conservator) — oral

Etapa a II-a:

— Teorie și solfegiu — probă practică (oral)
— Dictat la două voci — probă practică (oral)
— Literatură română — scris

10. Facultatea de arte plastice (secțiile de pictură, sculptură și grafică); Facultatea de arte decorative (toate secțiile); Facultatea de arte plastice și decorative (toate secțiile):

— Desen după model viu (se execută în creion sau cărbune) — probă practică (oral)

— Schițe după model viu (10 schițe X10 minute fiecare) — probă practică (oral)

— Culoare sau modelaj (culoare la secțiile de pictură, grafică, scenografie, pictură monumentală, arte textile — se execută în tehnica aleasă de candidat; modelaj la secția sculptură; culoare sau modelaj — la alegere — la secția de ceramică — sticlă —

mase plastice. Proba de culoare se execută în tehnica aleasă de candidat)

— Schiță de compoziție (se execută, pe o temă indicată de comisie, după specificul secției, într-o singură zi, în tehnica aleasă de candidat) — probă practică (oral)

11. Facultatea de arte plastice (secția de istoria și teoria artei):

— Istoria universală și istoria României (capitolele de istoria culturii) — scris
— Literatura română — scris și oral

— Limba străină (engleză, franceză, germană, rusă), la alegere — scris

G. ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR DE CULTURĂ FIZICĂ

Facultatea de cultură fizică și sport (toate secțiile):

— Probe practice: a) atletism; b) gimnastică; c) un joc sportiv (la alegere între: volei, baschet, handbal) — scris
— Anatomia și fiziologia omului — scris

H. ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR PEDAGOGIC

1. Facultatea de matematică:

— Matematici (aritmecică, algebră și trigonometrie) — scris și oral
— Geometrie (plană și în spațiu*) — scris

2. Facultatea de fizică-chimie:

— Fizică (mecanică, optică și electricitate) — scris și oral
— Chimie (anorganică și organică) — scris

3. Facultatea de științe naturale:

— Botanică sau zoologie (la alegere) — scris și oral
— Anatomia și fiziologia omului — scris

4. Facultatea de istorie-geografie; Facultatea de filologie (secția de istorie-geografie):

— Istoria României — scris și oral
— Geografia fizică și economică a Republicii Socialiste România — scris

5. Facultatea de filologie (secțiile de limba și literatura română; biblioteconomie):

— Literatura română — scris și oral
— Limba română — scris
— Limba și literatura maghiară — scris și oral

6. Facultatea de filologie (secția de limba și literatura română — limba și literatura maghiară):

— Limba și literatura română — scris și oral
— Istoria României — scris

7. Facultatea de filologie (secția de limba și literatura română — istorie):

— Limba și literatura română — scris și oral
— Istoria României — scris

8. Facultatea pedagogică de arhitectură:

— Desen după model de gips — probă practică (oral)
— Culoare după grup de obiecte (în tehnica aleasă de candidat) — probă practică (oral)

— Schiță de compoziție (în tehnica aleasă de candidat) — probă practică (oral)
— Literatură română — scris

9. Facultatea pedagogică de muzică:

— Interpretare vocală sau instrumentală (la alegerea candidatului) — probă practică (oral)

— Teorie și solfegiu (se vor verifica și auzul, ritmul și memoria muzicală) — probă practică (oral)

— Dictat colectiv — probă practică (oral)

— Literatură română — scris

10. Facultatea de educație fizică:

— Probe practice: a) atletism; b) gimnastică; c) un joc sportiv (la alegere între: volei, baschet, handbal) — scris
— Anatomia și fiziologia omului — scris

* La geometrie plană și în spațiu nu se cere demonstrarea formulelor și a teoremelor.

În curind
la chioșcuri și librării
broșura

PROGRAMELE

CONCURSULUI DE ADMITERE ÎN LICEU

PENTRU ANUL ȘCOLAR 1968—1969

A aparut nr. 2

„Educația pionierescă”

Revistă a Consiliului Național al Organizației Pionierilor

În deschidere acad. Mihai Beniuc semnează articolul PIONIERIA ȘI FARMACUL COPILĂRIEI. La rubrica Bazele educației pionieresti apare, printre altele, articolul: ASPECTE PSIHOLOGICE ALE EDUCĂRII CONVINGERILOR COMUNISTE LA PIONIERI ȘI ELEVI de Anatolie Chirceș. Rubrica Discuții este onorată de semnătura conf. univ. Ursula Schiopu.

În continuare revista cuprinde: CE ESTE ȘI CE AR TREBUI SĂ FIE SERBAREA ȘCOLARĂ? de Mircea Sintimbreanu, PRIVIND MAI ATENT LECTURA COPILOR NOȘTRI de Vasile Ciobanu, ROLUL CERCURILOR DE ELEVI ÎN ACTIVITATEA PIONIERESCA de George Rulea. La rubrica De peste hotare, Vasile V. Popescu și Ion Bindea relatează despre ASPECTE EDUCATIVE ALE ȘCOLII FRANCEZE.

OPERA ROMÂNĂ

anunță luni 11 martie a.c. ora 19,30 premiera

„LILIAȘUL”

de Johann Strauss

Conducerea muzicală: Cornel Trăilescu

Regia: Jean Rînzescu

<